

Slechts een wolkje

“Ik zie een wolkje zo groot als een hand uit de zee opstijgen.” – 1 Koningen 18:44

De velden en de droge grond waren gebarsten; het had al lang niet geregend. De bladeren van de laurierboom verbleekten in de zon. De aarde leek bedekt met een stoffig poeder en nergens was er ook maar enige frisheid te bekennen. Zo ver het oog kon reiken leek het alsof de natuur in zak en as was gestoken. Het had drie-en-een-half jaar niet meer geregend en alle hoop leek verloren. Wij hebben zelf wellicht nooit zo'n droogte meegemaakt als de droogte waar Israël mee te kampen had in de tijd van Elia uit Tisbe. De velden hadden geen vrucht meer voortgebracht en kleine kinderen liepen te huilen van honger en ellende. Op de berg Karmel was Elia aan het bidden voor regen en zijn knecht wachtte geduldig op wat Elia hem zou zeggen. 'Klim verder omhoog en kijk in de richting van de zee of je al regen ziet komen,' zei hij tegen zijn knecht. Zevenmaal tuurde deze de westelijke horizon af waar de lucht in de glinsterende zee leek te vallen. En toen, nadat hij voor de zevende keer had gekeken, kwam hij terug en zei: "Ik zie een wolkje zo groot als een hand uit de zee opstijgen." Het was maar een piepklein wolkje, maar het was genoeg om Elia te verzekeren dat God zijn gebed beantwoordde en dat er een dag van nieuwe frisheid was aangebroken voor het hele land Israël.

Wat een geloof en wat een geduld van de profeet. God had hem verteld dat de oplossing zou komen en hij bleef volharden in die overtuiging en hield vast aan de belofte die God hem gegeven had. Zo is de mens niet altijd. Als wij naar God uitroepen zijn we vaak te ongeduldig om te wachten totdat God klaar is met Zijn antwoord. We staan direct op van de vloer waar we geknield zaten en als de hemel dan niet direct zwanger is van regenwolken denken we direct dat God Zijn zegen niet wil geven. Maar God antwoordt wel, alleen op manieren die wij niet direct herkennen als antwoorden. We bezitten niet de gevoeligheid om de eerste tekenen van Gods genade te bespeuren. De eerste grijze tinten aan de oostelijke hemel zijn een belofte van de komende dag. Het eerste lichtstraaltje dat onze ziel binnen dringt als we naar God uitroepen is het begin van Zijn antwoord. Het eerste gevoel van troost dat de verontruste ziel aanraakt is het kleine wolkje met de belofte van verfrissende buien.

"Ik was aan het bidden," zei een jonge vrouw, "en het leek alsof ik een licht voor me zag waardoor ik er zeker van werd dat alles in orde zou komen." Het licht dat heel even in het donkerste hoekje van haar hart scheen was een voorbode van het geluk en de zegen die God haar wilde sturen. Gebroken hart, dat naar God uitroept om troost, laat je bemoedigen door momenten van verlichting waarbij de last van het verdriet een tikkeltje minder wordt! God gaat zo fijngevoelig met ons om. Dit zijn kleine tekens van de vrede die door Gods voorziening langzamerhand zal komen. Verward hart, roep uit naar God om leiding, laat je geruststellen door de gebeurtenissen die je leven in een bepaalde richting keren en door het licht dat zo nu en dan op je problemen valt; je kunt er zeker van zijn dat God is begonnen je gebed te beantwoorden! Schuldig hart, dat naar God uitroept om vergeving, laat je verlangen naar onschuld, de bitterheid van je ziel, het lichte gefluister van goddelijke liefde dat enkel gehoord kan worden met het oor van de Geest, je vertellen dat God je al gehoord heeft en bezig is met het antwoord. Onze luchten worden bespikkeld door kleine wolkjes, zwakke beginpuntjes van Gods genade. Zij verzekeren het afwachtende hart dat er grotere wolken aankomen, net achter de horizon, die vol zitten met Gods zegen.

Naar een artikel van Costen J. Harrell